

Temps de crisi | Vicenç Devesa i Montserrat

Fa uns quants mesos que, un dia i un altre, sentim parlar de crisi econòmica. Fa molt més temps però que sentim parlar de crisi de valors. En aquesta ocasió, donat que la situació crítica es produeix en l'àmbit econòmic sembla que s'han encès totes les alarmes. Una vegada més s'ha posat de manifest el materialisme en el que vivim: podem anar tirant sense valors, però no sense diners.

Sovint, quan utilitzem la maleïda paraula «crisi» ho fem associant-hi només connotacions negatives, però una crisi és també un moment de trasbals que ens hauria de portar a fer una reflexió per encarar amb garanties el futur.

Prement com a referència aquest darrer significat de la paraula crisi, podem considerar que ens trobem en un moment que ens hauria d'impulsar a la reflexió sobre la nostra forma de vida. L'alarma per la situació econòmica ens està fent plantejar a molts de nosaltres la necessitat de retallar les despeses que efectuem quotidianament. Tenint en compte aquest fet potser podríem fer un replantejament de les prioritats de la nostra vida, i arribar a valorar què és allò realment fonamental i què és el que és accessori o secundari.

De paraula tots podem considerar importants moltes qüestions, però el que mostra clarament les nostres prioritats és a què dediquem el nostre temps, i a què

dediquem els nostres diners. Si fem una anàlisi d'aquests elements segur que observarem la gran quantitat de productes i d'activitats en les que invertim temps i diners, però que són una despesa supèrflua i un escarni per a aquells que no tenen el més indispensable per viure.

A l'hora de parlar de prioritats, el missatge de Jesús continua essent molt clar en els nostres dies, tal com recordava Pau als cristians de Galàcia: En efecte, tota la Llei troba la seva plenitud en un sol precepte: Estima els altres com a tu mateix. Perquè, si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos (Ga 5, 14-15). És un missatge ben vigent i important en aquests moments de situació econòmica difícil, la qual ens pot provocar en ocasions una reacció ben contrària al missatge evangèlic, i que oblidem que si l'economia empitjora això farà aparèixer més necessitats materials entre els sectors més febles de la societat. Si tenim clares les nostres prioritats, en coherència amb l'Evangeli la nostra solidaritat hauria d'augmentar. No oblidem que les primeres comunitats cristianes ho tenien ben clar: Tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots (Ac 2, 44).

Esperem, doncs, que ens reforcem espiritualment per encarar el repte de la crisi, amb les prioritats que correspon.

Textures i colors de Guatemala. Foto: D.F.

full

DIOCESÀ

SOLSONA | VIC

Contemplar i pregar

Marcello Venusti va néixer a Como en 1512/1515 i va morir a Roma en 1579, contemporani i col·laborador de Miquel Àngel. La seva obra s'inscriu dintre el corrent pictòric anomenat manierisme. Aquest oli sobre tela (45 x 29,5 cm) es guarda a la Pinacoteca de Siena. Hi és representada la coneguda escena de Jesús i la samaritana (Jn 4,5-29), ambientada en un marc propi de l'època de l'autor de la pintura.

L'atenció se centra en el posat dels dos personatges que dialoguen vora el pou, en la seva mirada, en les seves mans.

La dona, una mica inclinada, es mostra en una actitud de dubte i de sorpresa. De la seva mà dreta penja l'atuell on dur l'aigua. El foraster parla com a mestre indicant amb el seu gest l'aigua de vida.

Amb paraules del salmista (36,10) podem dir a Jesús: En tu hi ha la font de la vida, i repetir amb Isaïes (12,3): Cantant de goig sortireu a buscar l'aigua de les fonts de salvació.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:
VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Josep Àngel Colomé
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 649 636 990 i 973 48 01 72
Correu electrònic: jacolomes@hotmail.com

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60

Sintonia de colors.....

El diccionari admet el mot sintonia per a aplicar-lo, en sentit figurat, a unes situacions en les quals s'aconsegueix un bon acord, una bona harmonia. I ho explicita amb el següent exemple: Entre aquells germans hi ha bona sintonia. És una frase que ve a tomb amb la intencionalitat de la fotografia ací reproduïda. A l'hora d'escollir-la com a il·lustració del tema que volíem exposar, vam demanar a dos joves que ens diguessin què els suggeria. Fos perquè intuïen cap on anàvem, fos per altres raons, el cert és que van coincidir en la seva apreciació: hi veien una al·lusió a la multiculturalitat, que era precisament el tema que volíem tractar.

La diversitat cultural es fa palesa quan es fa un viatge a països que tenen unes formes de vida, uns costums i unes tradicions totalment diferents de les nostres. Aquesta diversitat, però, es comença a percebre a les nostres ciutats i àdhuc als nostres pobles, amb indicis que tendeix a fer-se estable. És un repte que té el conjunt de la societat, els individus i les institucions. I que també té l'Església, que ens diem comunitat de germans. Caldrà, doncs, fugir del «monocolor», d'aquella forma de pensar i actuar que imposa el seu punt de vista i els seus interessos per damunt de la varietat sincrònica de la muticulturalitat.

Diumenge XXII de durant l'any | Cicle A

Lectura del profeta Jeremies (20,7-9)

M'heu afalagat, Senyor, i m'he deixat seduir, us heu apoderat de mi i m'heu dominat, però ara passen el dia divertint-se a costa meva, tothom es riu de mi. Sempre que parlo, dono el crit d'alarma, el meu clam anuncia invasions i devastació. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles. A la fi pensava: No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell, però llavors sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dintre dels meus ossos. Estic rendit de tant aguantar, ja no puc més.

Salm responsorial (Salm 62)

Tot jo tinc set de vós, Senyor Déu meu.

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco.

Tot jo tinc set de vós,

per vós es desvia el meu cor,

com terra eixuta sense una gota d'aigua.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (12,1-2)

Germans, per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li oferi tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte veritable. No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les

coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (16,21-27)

En aquell temps Jesús començà a deixar entendre als deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de patir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor: a vós això no us pot passar!» Però Jesús es girà i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes.»

Llavors Jesús digué als deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdía la vida? Què podria pagar l'home per rescatar la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare, voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres.»

Si algú vol venir amb mi,
que es negui a si mateix

Celebació de 25 anys d'Aplec ben repicats

Puigsacalm.- El diumenge 6 de juliol, Puigsacalm va ser una festa, o millor, una festassa. Es tractava nogensmenys que de celebrar el 25è aniversari de l'Aplec amb Missa i Trobada que s'ha dut a terme durant aquest últims vint-i-cinc anys. Prop d'uns 800 amics pujarem el cim de 1.515 m en un dia magnífic que fins i tot el sol amainà els seus raigs gràcies al plugim frescal que caigué al

matí quan la gent esmorzava de coca i fuet al paratge idíl·lic de Font Tornadissa. Excursionistes vinguts de les comarques properes afrontaren el camí, sigui des de Bracons, Vidrà o Pla Traver, i feren cap vers el cim alspriu on una creu nova i una senyera onejant al vent els donaren la benvinguda.

Convidat d'excepció fou el bisbe Romà de Vic, que amablement presidí la missa concelebrada, i era la primera vegada que pujava al Puigsacalm. La Coral Lloriana de Sant Vicenç de Torelló cuidà afinadament dels cants i el bisbe digué una homilia emotiva i curta, preludi de la benedició de la nova creu que s'ha reposat, sòlidament afermada al punt més alt. La gentada seguí amb respecte la cerimònia. Al final, el cant de l'Himne al Puigsacalm féu vibrar tothom d'emoció.

També la presència tothora bonhomiosa del ex-president Jordi Pujol, amb la seva esposa Marta i acompanyants, donà un sentit patriòtic i amical a la diada. Es mostrà xerri i complaent amb tothom, ja sigui fent-se fotografies, signant autògrafs, encaixant mans, etc. Acabada la missa, Pujol fou qui lliurà a Mn. Xavier Coll un plat commemoratiu pels seus vint-i-cinc anys ininterromputs de celebrar la missa de l'Aplec, i parlà amb gràcia sobre Catalunya, els nostres costums, el paisatge que des d'allà dalt es contempla, i desitjà, sobretot, que no es perdi aquest Aplec al Puigsacalm. Els organitzadors, amb Mn. Xavier inclòs, han acabat una etapa i esperen el relleu de qui vulgui continuar-lo.

Al migdia, tot cantant «L'hora dels adéus», ressonava per les valls del Ges, del Vidranès, d'en Bas, d'Osona un desig unànime de repetir l'any vinent. Déu ho faci. De moment, el Puigsacalm es vestí de festa, es coronà una vegada més de cristià i català, flotava per l'ambient una joiosa olor d'esperança, els núvols dibuixaven un somriure de plata i en el cor de molts hi havia brodada una paraula: Tornarem!

Breus

8 Mn. Josep Escós és el nou director de l'Institut de Ciències Religioses de Vic en substitució de Mn. Joan Torra, que ho ha estat els darrers quatre anys. Mn. Escós és rector de la parròquia de Navarcles i expert en qüestions bíbliques. També és professor del mateix Institut i vice-director del Consell Permanent. L'Institut de Ciències Religioses de Vic fou creat l'any 1998.

8 El 40è aniversari de la Comunitat de Sant Egidí fou commemorat recentment a la basilica de la Seu de Manresa amb la celebració d'una missa. Hi participaren unes tres-centes persones, procedents de Barcelona, Tarragona i de Manresa mateix. També s'hi aplegaren força estrangers que eren de colònies organitzades per la comunitat. La festa acabà amb un dinar de germanor al monestir de Sant Benet de Bages, seguit d'actes festius.

Agenda litúrgica de la setmana

31 ■ Diumenge XXII de durant l'any /A.

Sant Ramon Nonat, religiós (†1240).

Lectures: Jeremies 20,7-9 / Salm 62 / Romans 12,1-2 / Mateu 16,21-27

Litúrgia de les hores: Setmana II

1 ■ Dilluns. Sant Lleir, bisbe (s. VI). Sant Gil, abat.

Lectures: 1Corintis 2,1-5 / Salm 118 / Lluc 4,16-30

2 ■ Dimarts. Sant Antolí, màrtir (s. III). Sant Armand, màrtir (s. XVI).

Lectures: 1Corintis 2,10b-16 / Salm 144 / Lluc 4,31-37

3 ■ Dimecres. Sant Gregori, el Gran, papa i doctor de l'Església (†604). Sant Règul, bisbe.

Lectures: 1Corintis 3,1-9 / Salm 32 / Lluc 4,38-44

4 ■ Dijous. La Mare de Déu de la Consolació. Santa Rosalia, verge (†1160).

Lectures: 1Corintis 3,18-23 / Salm 23 / Lluc 5,1-11

5 ■ Divendres. Sant Llorenç Justí-

nià, bisbe (1130-1160). Beata Teresa de Calcuta, missionera (†1997).

Lectures: 1Corintis 4,1-5 / Salm 36 / Lluc 5,33-39

6 ■ Dissabte. Sant Faust, màrtir. Lectures: 1Corintis 4,6b-15 / Salm 144 / Lluc 6,1-5

7 ■ Diumenge XXIII de durant l'any /A. Santa Regina, màrtir. Sant Jocelí, bisbe.

Lectures: Ezequiel 33,7-9 / Salm 94 / Romans 13,8-10 / Mateu 18,15-20

Institut d'Estudis Religiosos obert a tots.....

El seminari de Vic, com que és un edifici molt gran, acull moltes activitats i grups, però aquella activitat que li garanteix el nom és el seu centre d'estudis: Institut Superior de Ciències Religioses (ISCR).

És una petita universitat. Universitat, perquè el nivell d'estudis és alt fins al grau de llicenciatura per al qui vol, i petita, perquè no som gaires.

A qui està destinat?

És obert als qui cerquen respostes raonables i no renyides amb la ciència en els estudis bíblics.

És obert a aquells qui, en la seva educació d'infants, van rebre una formació amb fórmules estereotipades i ara cerquen unes formulacions acordes amb el llenguatge del món actual. Per a això serveix la teologia i aquesta és la seva gràcia.

És obert a tots aquells qui es volen preguntar sobre l'home-dona i cerquen corrents de pensament que els ajudin a entendre cap on anem. Per a això serveix la filosofia i també l'antropologia.

És obert als qui volen aprendre a treballar de manera metòdica i amb serietat en tota mena d'estudis. Oferim mètodes de treball i capacitat de síntesi.

És obert a tots els responsables de tasques parroquials i de moviments que volen fonamentar la seva fe amb uns estudis ben fets. Seria una sort que, en cada parròquia, hi hagués gent ben preparada, no limitada a la petita formació que van rebre quan eren infants.

És obert als universitaris de qualsevol carrera que vulguin ampliar els seus coneixements aprofitant els crèdits que els pot donar el nostre Institut. A una noia que feia medicina i s'havia apuntat a la introducció del Nou Testament, li vaig preguntar per què havia vingut, i va dir-me: «És que sóc catequista i aprofito aquests crèdits de lliure elecció per a conèixer millor els Evangelis.»

Els estudis eclesiàstics, teològics o de catecisme no donen pas la fe (que és un do que molts han acollit des de la infància), sinó que aporten una estabilitat de pensaments i una obertura de mires per a no caure en la pròxima crisi. Només els pusil·lànimes tenen por de la gent que estudia. Igual que metges, químics o gent de qualsevol carrera, és bo que ens posem al dia en els estudis de la nostra religió.

Josep Escós i Sarsanedas, director del ISCR de Vic

Inscripcions:

Del 8 de setembre al 2 d'octubre del 2008

Inici de les classes: 22 de setembre del 2008

Per a més informació:

Institut Superior de Ciències Religioses de Vic,
Rda. Camprodon, 2, 08500 Vic, tel. 93 8861555
www.iscrvic.org / secretaria@iscrvic.org

Jornada diocesana | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Quan tot just comencem a iniciar les activitats habituals a les parròquies ja ens cal pensar en la Jornada Diocesana, que des de fa uns quants anys i sempre entorn del dia de la catedral, celebrem al nostre bisbat.

Sempre cal pensar que és bo que ens trobem i que celebrem l'eucaristia junts. Durant tot l'any el bisbe es va traslladant a les diferents parròquies. Les visites pastorals porten el ritme de dos arxiprestats cada any. De fet, aquest curs, si a Déu plau, completaré la visita pastoral a totes les parròquies de la diòcesi, fent la visita als arxiprestats de Vic i de l'Anoia i Segarra. A més, per raó de les confirmacions i d'altres esdeveniments parroquials, em faig present a les comunitats. Ara us demano a vosaltres, fidels d'arreu de la diòcesi, que ens apleguem en gran nombre a la catedral de Vic el dia 14 de setembre.

La jornada diocesana és l'ocasió en què els fidels i preveres d'arreu de la diòcesi, juntament amb el bisbe, ens reunim a la nostra catedral. Sóc conscient que requereix un esforç el traslladar-se de les parròquies a la catedral. Però també estic segur que sempre és gratificant participar en una jornada com aquesta tot expressant la comunió eclesial.

Per això us demano que escolteu la crida que us faig a participar en la Jornada diocesana i de manera especial en l'eucaristia de la tarda. Us demano l'esforç que neix de l'amor a l'Església de Crist, la qual té

sempre la característica de l'estima a l'Església local o particular. La participació en aquesta Jornada és una bona forma de manifestar aquest amor.

La catedral és el temple diocesà únic en la seva significació. És el temple on el bisbe té la seva seu i és el temple mare de tots els temples del bisbat. L'altar de la catedral on se celebra l'eucaristia és la taula de la gran família diocesana.

Aquest any la Jornada diocesana coincideix amb el 14 de setembre, data en què farà cinc anys de la meva ordenació episcopal i de l'inici del ministeri de pastor diocesà. Això és motiu d'acció de gràcies al Senyor pel do rebut i de pregària a Déu perquè pugui complir fidelment el ministeri de comunió eclesial que se'm va donar per la gràcia de l'Esperit Sant al servei d'aquesta diòcesi.

La Delegació de Catequesi ha estat encarregada de preparar la Jornada per a ajudar-nos a reflexionar amb diverses activitats sobre la importància de la catequesi en aquests moments. És molt el que la catequesi ens demana i també és molt el que nosaltres hem de demanar a la catequesi per a poder transmetre la fe a les noves generacions. Al matí –com ja hem fet aquests darrers anys– hi haurà activitats adreçades a diferents edats, i a la tarda se celebrarà l'eucaristia tenint present l'aniversari de la consagració de la catedral i el tema de la catequesi.

Dia de la Catedral Jornada diocesana

14 de setembre del 2008

Tema central: Fer ressonar la fe avui

Les activitats començaran a les deu del matí amb les inscripcions a la porta de la catedral.

Es podrà dinar al Seminari, avisant abans del dia 11 de setembre al telèfon 93 886 15 55.

La missa de cloenda de la jornada (a la qual es recomana d'assistir encara que no s'hagi participat en les altres activitats) serà a dos quarts de sis de la tarda.

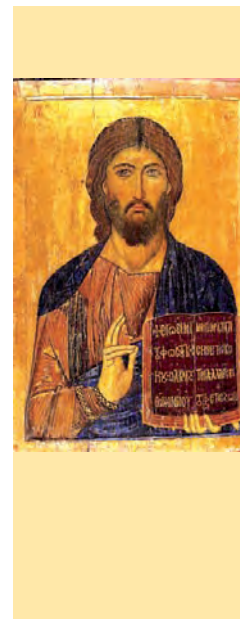
L'objectiu és la vida | E.G.T.....

Jesús predica i practica el despreniment, la justícia, la veracitat, el perdó, la fidelitat, la puresa de cor, l'esperit de servei, i l'amor als altres, fins i tot als enemics, com a conseqüència de la seva relació amorosa amb Déu, el Pare, a qui imita en tot. Als seus seguidors els proposa que facin el mateix. Aquest és el culte veritable que cal retre a Déu en esperit i veritat. Això és acollir el Regne de Déu.

Jesús és lúcid i sap que, com els profetes, serà rebutjat, i ho diu als apòstols. Pere, que l'havia reconegut com a Messies, el vol dissuadir. Però Jesús li diu: «Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu,

sinó com els homes.» Als deixebles els diu que s'han de negar a si mateixos, que han de prendre la seva creu i acompanyar-lo. I hi afegeix allò tan paradoxal: «Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà.»

Enfront de la vida superficial, buida i egoista, Jesús en proposa una altra que és sacrificada però que satisfà les aspiracions més fons del cor humà: viure d'acord amb els valors del Regne. Jesús ha viscut la vida veritable, l'ha donada, l'ha recuperada ressuscitant, i ens ofereix a nosaltres de participar-ne ara i per sempre.

Abba Marcos i Abba Athanasios | Anton M. Vilarrúbias

Abba, en llenguatge copte, vol dir pare, i amma, mare. És un vocable que se sol anteposar al nom d'un eclesiàstic copte ortodox que té la dignitat episcopal. Així, doncs, quan diem Abba Marcos volem expressar que Marcos és un bisbe copte. També diuen abba quan parlen dels sants. Si nosaltres ens encomanem a «sant» Antoni, els cristians coptes pregunten a «abba» Antoni.

Fou per allà els anys seixanta del segle passat que Abba Agapi, bisbe copte ortodox de Dayrout, va fer un viatge per Itàlia. Tot visitant Venècia, féu coneixença i amistat amb dos clergues de l'ortodòxia russa: Joan Maria i Eugeni. Van mantenir una llarga conversa sobre l'Església Copta Ortodoxa d'Alexandria. Tant Joan Maria com Eugeni s'interessaren d'allò més per la història de l'Església Copta, la seva litúrgia, l'estil de vida monàstica, el credo, els Pares dels primers concilis, els apotegmes, el dogma, l'organització eclesiàstica, les parròquies, les escoles, etc. El testimoni d'Abba Agapi els colpí de tal manera que decidiren viatjar a Egipte per conèixer de prop tota aquesta realitat.

Pocs anys després, el 26 de març de 1973, Joan Maria i Eugeni feren la petició formal d'ingressar en la

Grup de Vic en la seva visita a l'Ermitage. Foto: Concepció Barmiol

comunitat de fidels de l'Església Copta Ortodoxa. I tot seguit demanaren de poder ingressar en un monestir per viure-hi com a monjos. El mateix papa, Chenouda III, els acompanyà personalment al monestir d'Abba Bishoi a uadi Natroun. Renunciaren a la seva situació clerical anterior i feren la professió monàstica amb els noms de Marc i Atanasi.

Però heus aquí que ben aviat, el 5 de maig de 1974, foren ordenats sacerdots i, al cap d'un mes, el 2 de juny del mateix 1974, el papa Chenouda III els ordenà bisbes conferint-los la responsabilitat del govern eclesiàstic: Abba Marc com a bisbe titular i Abba Atanasi

Visitant el sepulcre del P. Claret, a Vic

En la cerimònia funerària de comiat a Barcelona

com a coadjutor de la nova diòcesi copta a França, instaurada feia poc. Marsella i Toulon serien el lloc de la nova seu.

El papa Chenouda havia valorat les qualitats personals d'Abba Marc i Abba Atanasi: eren espirituals, cultes, organitzadors, coherents, enamorats de l'Església Copta Ortodoxa, inquiets per la Unitat dels Cristians, capaços de dialogar amb totes les formes de pensament, etc. Amb la seva acció pastoral les comunitats coptes de França, Països Baixos, Suïssa, Itàlia i Portugal aconseguiren un creixement qualitatiu.

Particularment Abba Marc, amb els seus dots d'intel·lectual, fou el fundador de la publicació Monde Copte, una revista de caire científic, com també de La Voix de Saint Marc, de to més divulgador, adreçada a les diferents comunitats. Va crear L'Ermitage de Saint Marc, proper a Toulon, amb un petit museu i una biblioteca coptes. A Venècia (Itàlia) i Porto (Portugal) hi va promocionar dos centres de cultura copta amb museus i biblioteques notables. Fou un propulsor i organitzador de moltes iniciatives ecumèniques, actuant com un bon interlocutor entre les autoritats religioses de totes les Esglésies presents a França. Va fer traduir a les llengües europees més divulgades la Litúrgia de Sant Basili per a ser utilitzada en les celebracions de la Divina Litúrgia en llengua popular i treure les comunitats coptes emigrades a Europa de l'estigma de gueto amb el seu àrab intocable; també al castellà i al català.

En tota aquesta activitat, Abba Atanasi ha estat sempre el braç dret d'Abba Marc. La mentalitat oberta i universal del papa Chenouda III havia comprès i sintetitzat amb tots dos i per això els destinà a França amb una finalitat de govern i pastoral ben definida. Sempre van tenir el seu suport i confiança; tant és així que, en 1994, el papa copte nomenà Marc metropolità de França, extensivament d'Europa, i Atanasi, el seu adjunt o coadjutor.

Vam conèixer Abba Marc i Abba Atanasi per primera vegada en el monestir de Sant Samuel, en ple desert occidental egipci, sota l'oasi d'El-Fayum. Coincidírem més tard a Anáphora, on poguérem conversar estones i fer amistat. Més endavant, un diumenge pasqual del 2007, una dotzena d'amics interessats per l'ecumenisme ens traslladarem a l'Ermitage de Saint Marc per assistir a la Divina Litúrgia. Fou una festa per a tots. I va ser llavors que els convidarem a venir a Catalunya perquè coneguessin la comunitat copta de Cervera i, a més, Montserrat, Barcelona, etc.

Però el 7 de maig d'aquest any 2008, en baixar del tren provinent de París, a l'estació de França, Abba Marc sofrí una indisposició cardíaca. Mentre era a l'hospital,

Abba Marc i el P. Vilarrúbias

Abba Atanasi el substituï en algunes actuacions programades. Al cap de pocs dies moria a Barcelona pràcticament als nostres braços, amb la presència d'Abba Atanasi. Les seves restes retornaren amb tots els honors a la catedral de Sant Marc del Caire, on el papa Chenouda presidí un solemne funeral. Avui les despulles d'Abba Marc descansen en el monestir d'Abba Bishoi, al uadi Natroun.

Amb ell havíem programat una divulgació ben considerada de l'Església Copta als nostres àmbits, però el Senyor amb la seva providència portà la nostra voluntat i coneixements ecumènics molt més enllà del que havíem imaginat.